
Кума моя¹ і я
В Петрополіськім лабіринті²
Блукали ми — і тьма, і тьма...
«Ходімо, куме, в піраміду³,
Засвітим світоч». І зайшли,
Єлей і миро принесли.
І чепурненький жрець Ізиди⁴,
Чорнявенький і кавалер,
Скромненько длань свою простер,
І хор по манію лакея,
Чи то жерця: «Во Іудеї
Бисть цар Саул». Потім хор
Ревнув з Бортнянського⁵. «О скорбь,
О скорбь моя! О скорбь велика!»

*[Друга половина вересня — грудень 1860,
С.-Петербург]*

1. *Кума моя* — Н. В. Тарновська.

2. *В Петрополіськім лабіринті...* — Петрополісом у часи Т. Шевченка називали Петербург.

3. *Ходімо, куме, в піраміду...* — Тут слід розуміти—в церкву. Очевидно, в Петропавлівський собор, в якому ховали російських імператорів (подібно до того, як у пірамідах ховали єгипетських фараонів).

4. *Ізіда* —богиня родючості й материнства у давніх єгиптян.

5. *Бортнянський Дмитро Степанович* (1751— 1825)—український і російський композитор. Автор опер, хорових концертів, духовних композицій, камерно-вокальних та інструментальних творів.